

LOVE MISSION
COMPLETED

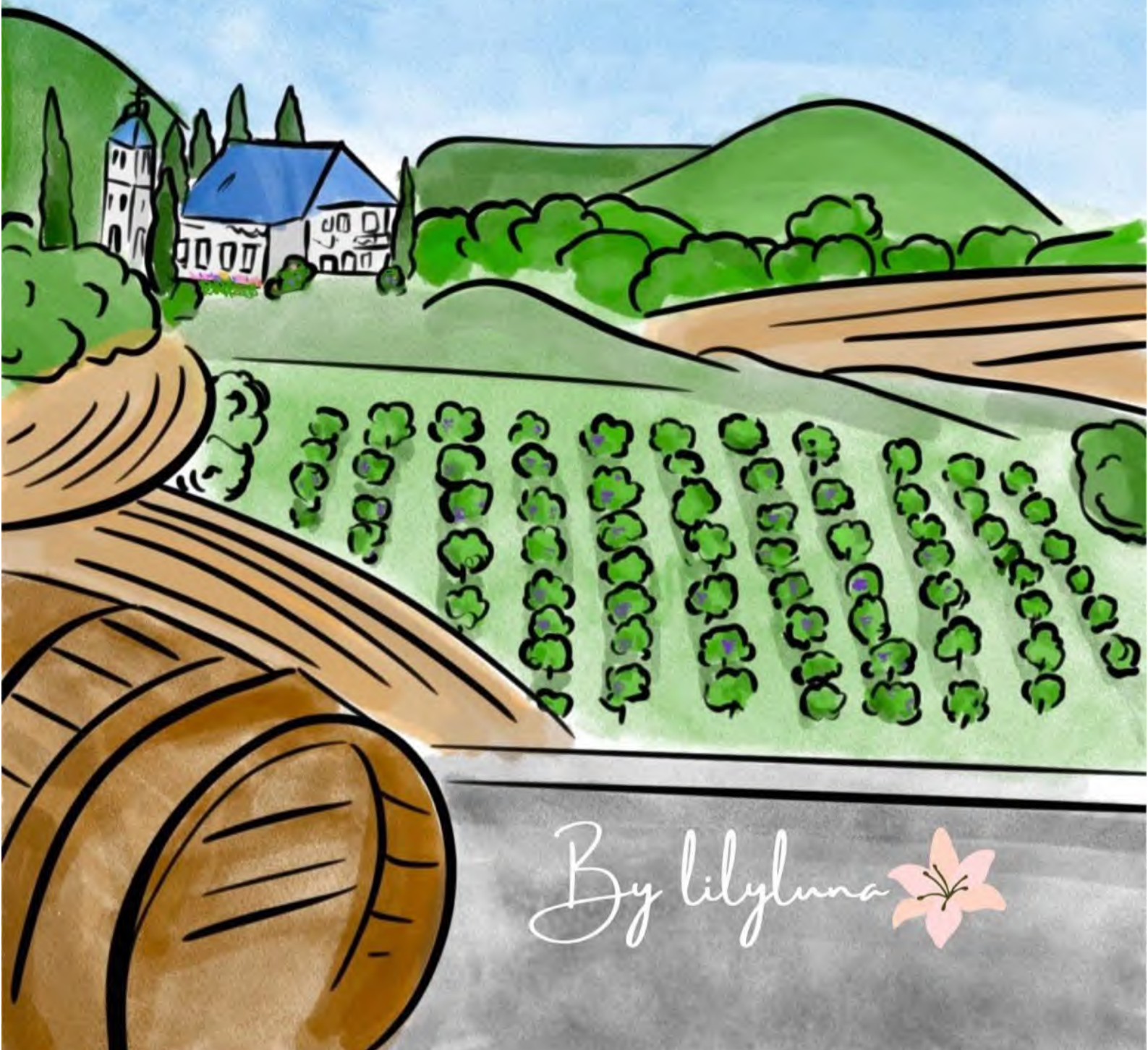
พินัยกรรม
รักส่งต่อ

Phykhuma

Love mission
Completed

พันธกรรม รักส่งต่อ

By lilyluna

Love Mission Completed

พันธกรรม รักส่งต่อ

Cover

Ycollected

Editors

lintmsrad / applepie

Administrator

applepie

Voiceover

applepie

Special Thanks

pepperchacha / thevivastarr / taylor_tay02

contact

fB : lilyluna

ig : lilylunanovel

e-mail : lilyluna.novel@gmail.com

All rights reserved

นิยายเรื่องนี้สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

Message from Author

จากใจผู้เขียน

ยินดีต้อนรับทุกคนเข้าสู่โลกของ “พันธกรรม รักส่งต่อ Love Mission Completed” นิยายโรแมนติคคอมเมดี้ ที่จะพาคุณไปพบกับเรื่องราวความรักที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความอบอุ่นในหัวใจ

เริ่มต้นเรื่องเมื่อเจ้าของไร่รุ่งนุ่สุดหล่นจากนาป่าสหรัฐอเมริกา ถูกคุณปู่เรียกตัวกลับด่วน โดยทำพันธกรรมซึ่งไม่ใช่แค่เอกสารธรรมดา แต่กลับกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความสับสนอลม่าน ในขณะที่นางเอกของเรา หญิงสาวที่แสนจะธรรมดาแต่ต้องมาพัวพันกับพันธกรรมซึ่งเป็นแผนการที่นำไปสู่รักแรกในชีวิตของเธอ

ในฐานะนักเขียนใหม่ นี่คือผลงานที่เราทุ่มเทอย่างที่สุด หวังว่าคุณจะได้สนุกและอมยิ้มกับความน่ารักของตัวละครและหลงรักพวกเขาไปด้วยกัน

อยากขอบคุณที่เลือกเปิดอ่านนิยายเรื่องนี้ และขอให้ทุกคนมีความสุขในการอ่านค่ะ ถ้าพร้อมแล้ว ขอเชิญติดตามเรื่องราว “พันธกรรม รักส่งต่อ” ไปด้วยกันได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

lilyluna

พันธกรรม รักส่งต่อ เป็นหนึ่งในสี่ของนิยายซีรีส์ชุด รักล้นใจ ที่ผู้เขียนและ Rubybean เพื่อนรักได้ร่วมกันทุ่มเททั้งเวลาและความตั้งใจเพื่อสร้างขึ้นมา นับเป็นช่วงเวลาการทำงานที่พิเศษและมีความสุขมากสำหรับเราทั้งสองคน

ขอให้ทุกคนสนุกกับการอ่านเรื่องราวความรักแบบล้นหัวใจกันค่ะ

พันธกรรม รักส่งต่อ Love Mission Completed (by lilyluna)

จอมยุทธ์กับกระต่ายน้อย Starting at Forever (by Rubybean)

รักในฝัน ฉันและเธอ Ticket to Your Universe (by lilyluna)

ตามล่าอะพอลโล่ Hunting for Apollo (by Rubybean)

บทนำ

บ้านสันติพงษ์ สุขุมวิท

เช้าวันศุกร์... วันแห่งความรัก 14 กุมภาพันธ์

ถนนในซอยพร้อมพงศ์ใจกลางย่านธุรกิจสำคัญ ซึ่งปกติรถก็ติดเป็นแพอยู่แล้ว ยิ่งวันนี้เป็นวันแต่งงานหลานชายคนเดียวของนายทหารชั้นผู้ใหญ่สูงวัย ผู้เป็นที่นับหน้าถือตา นอกเหนือจากการเป็นตระกูลขุนน้ำขุนนางเจ้าของที่ดินแปลงใหญ่ย่านสุขุมวิทมูลค่ามหาศาล ยังเป็นเจ้าของธุรกิจเบอร์ต้นๆ ของประเทศ คือมีทั้งสายสกุลอันเก่าแก่และความมั่งคั่ง เวลานี้เหลือทายาทสืบสกุลเพียงหนึ่งเดียว ซึ่งก็คือ... เจ้าบ่าวในวันนี้

ผู้มาร่วมพิธีในตอนเช้าเป็นญาติผู้ใหญ่ และกลุ่มผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจในเครือตระกูลสันติพงษ์ รวมทั้งกลุ่มเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาว จึงไม่แปลกที่รถยนต์ราคาสูงลิ่วซูเปอร์คาร์สารพัดรุ่นจะมารวมตัวกันอยู่ในบริเวณลานจอดรถภายในรั้วบ้านสันติพงษ์

มีตำรวจราวจับห้านายดูแลอำนวยความสะดวกให้ผู้เดินทางมาถึง รวมถึงผู้ที่ยังสัญจรไปมาในซอย และแน่นอน... ดูแลความปลอดภัยของแขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมงาน ซึ่งล้วนเป็นบุคคลสำคัญระดับวีวีไอพีทั้งสิ้น แค่เครื่องประดับที่ใส่กันมากก็แทบจะประเมินมูลค่าไม่ไหว เฉพาะรถยนต์ที่จอดอยู่ราวสามสิบล้าน ราคารวมๆ ก็น่าจะเกินหลักหลายร้อยล้านไปไกล

ถึงแม้จะเหนื่อยใจเหนื่อยกายแค่ไหนแต่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทั้งสิบห้าคนก็ไม่หวั่น ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ เพราะเมื่อตอนมาถึงพร้อมกันประมาณตีสี่ ทุกคนได้รับซองหนาตีบจากเลขของเจ้าภาพ แบงค์พันล้าน ๆ จำนวนสิบสี่ใบต่อหนึ่งซอง ยิ้มแย้มกันถ้วนหน้า

ภายนอกพื้นที่จัดงานว่ายุ่งแล้ว แต่ภายในบริเวณบ้านนั้นวุ่นวายขั้นสูงสุด

บริเวณสนามหญ้าหน้าบ้าน ทางเดินที่สีขาวขนาดใหญ่ติดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ ภายในตั้งเก้าอี้สำหรับแขกที่มาร่วมยินดี รอบ ๆ บริเวณสวนตกแต่งด้วยไม้ดอกไม้ประดับทั้งกุหลาบ ฮอลลแลนด์สีขาวสีชมพูดอกโตเท่าชาม รวมถึงไฮเดรนเยีย สีขาว ชมพู ฟ้า ละครกันไปด้วยฝีมือของร้านดอกไม้ชื่อดังย่านทองหล่อ แย่งกันอวดกลิ่นหอมละมุนไปทั่วบริเวณงาน

พิธีตอนเช้ามีการใส่บาตร เลี้ยงพระ รดน้ำสังข์ ซึ่งจัดอยู่ภายในบ้านเฉพะญาติผู้ใหญ่เท่านั้น ส่วนแขกอื่น ๆ นั่งร่วมงานอยู่ในเต็นท์ติดแอร์ด้านนอก มีน้ำชา กาแฟ ขนมานาชนิด เสิร์ฟโดยพนักงานจากโรงแรมในเครือสันติพงษ์

ห้องพิธี

สาวน้อยตรงหน้าสวมชุดไทย ห่มสไบเฉียงทับด้วยสไบกรองปักดินทอง เผยให้เห็นไหล่ลาดมน ผ้านุ่งเป็นผ้าไหมยกดอกพิกลดินทองสีชมพูกลีบบัวสีเดียวกับสไบ ผมสีน้ำตาลดุดจเส้นไหมถูกเกล้าเป็นมวยต่ำประดับคัทลียาสีชมพู คู่อ่อนหวานนุ่มนวลละมุนตาต่างจากที่เคยเห็น

ทามินทร์ตะลึงมองดูเจ้าสาวของเขา ยอมรับว่าคาดไม่ถึง

“มิน จู๋น่องไปใส่บาตรก่อนนะลูก พระท่านรออยู่แล้ว”

คุณนายพรรณพิไลกระซิบ กำกับคิวให้ลูกชาย

“อย่าลืมนะ ต้องจับทัพพีด้านบนของมือน่องนะลูก จะได้อยู่ในโอวาทสามี”

“ครับ คุณแม่”

ทามินทร์รับปากไปอย่างนั้นแหละ ไม่รู้สึกอินกับความเชื่อโบราณนี้เท่าไร รู้ยู่ว่าแต่งงานกันเพื่ออะไร

ชายหนุ่มกุมมือนุ่มของเจ้าสาว รู้สึกใจสั่น ปลอดภัยตัวเองว่าอาจเพราะตื่นตื่นที่ได้เป็นเจ้าบ่าวครั้งแรกในชีวิต เขาพาเพลงโพลินไปที่โต๊ะยาวบุผ้าลินินสีขาว ตั้งบาตรไว้สิบที่ อาหารคาวหวาน และผลไม้ถูกจัดอยู่ในถาดแก้วใส ผูกโบว์ไว้เรียบร้อย พวงมาลัยดอกมะลิห้อยพูกลิบบดกกล้วยไม้สิบพวงวางที่พาน

“หกโมงสิบเก้านาที ได้ฤกษ์แล้วลูก”

คุณนายพรรณพิไลตามมากำกับลูกชายต่อ ทามินทร์ยิ้มให้แม่ และก้มลงบอกเจ้าสาวตามนั้น เธอพยักหน้า ทั้งสองเริ่มใส่บาตร

ทามินทร์สังเกตได้ว่าเจ้าสาวของเขาพยายามหาจังหวะจับทัพพีส่วนบนมือเขา แต่ดูเหมือนเขาจะไวกว่านิดหน่อย เขากุมทับมือเธอได้ในที่สุด เพราะฝ่ายหญิงมือเล็กบอบบางนิดเดียว หันไปเห็นคุณนายพรรณพิไลถอนหายใจแล้วอดขำไม่ได้ ขำตัวเองด้วยที่เอาชนะสาวน้อยที่พยายามจับทัพพีเหนือมือเขาให้ได้

ขอให้น่ารักแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าสัญญาจะสิ้นสุดไม่จั้นมีปัญหาแน่ !

เพลงไพลิน เจ้าสาวแสนสวยของงานนี้ ดูจะตื่นเต็นจนแทบเก็บอาการไว้ไม่อยู่ เธอมาพักที่บ้านสันติพงษ์สามวันก่อนหน้าวันงาน ตามคำขอร้องของคุณปู่และคำสั่งของคุณนายพรรณพิไลเท่าที่เห็นบ้านนี้ไกลที่สุด ๆ ป้าละเมียดแม่บ้านใหญ่บอกเธอว่า

“บ้านนี้ไม่ได้จัดงานมงคลมาสืบปีแล้วละ นับตั้งแต่งานทำบุญรับขวัญคุณมินเกิด ป้าปลื้มใจจริง ๆ โถ... เห็นคุณมินมาตั้งแต่แบเบาะ ป้าดีใจที่คุณมินแต่งงานกับคุณเพลง คุณท่านดูแข็งแรงมีชีวิตชีวาขึ้นเลย ถ้ามีคุณหนูเล็ก ๆ เมื่อไร ป้าจะต้องก๊อบนหลายวัดเลย”

เพลงไพลินหน้าแดงด้วยความอาย แม้จะรู้อยู่แก่ใจถึงการแต่งงานกำมะลอนี้ก็ตาม

เมื่อเข้าตอนตีสาม เธอถูกปลุกให้ลุกขึ้นมาแต่งหน้าทำผม พี่แบงค์มาพร้อมกับช่างสามคน ซึ่งพี่แบงค์การ์นต์ฝีมือว่าเลิศเลอเพอร์เฟค เกินคำบรรยาย

“เธอจะสวยจนเจ้าบ่าวตะลึงอึ้งสลบเลยละ คอยดู ระดับเจ้ จัดเต็มจะชอบอก”

“สวยจนตะลึงนะฟังดูดี แต่อึ้งสลบนี้จะดีหรือเจ้”

“ดีสิยะ สวยจนเจ้าบ่าวใจเต้นโครมครามก่อนสลบหมดสติ ฮ่าฮ่า”

สำหรับชุดไทยที่สวมอยู่นี้ คุณแม่เจ้าบ่าวให้ช่างประจำมาวัดตัดต่ออย่างเร่งด่วน ผ้าไหมท่านเป็นคนเลือกให้เอง เธอแทบไม่ต้องทำอะไร ส่วนชุดกลางคืนสำหรับงานเลี้ยงรับรอง ทามินทร์พาไปเลือกที่ห้องเสื้อหรูแพงระยับที่เธอเองไม่กล้าแม้แต่จะเดินผ่าน ทุกอย่างสามารถเนรมิตได้ด้วยเงินของสันติพงษ์

สามชั่วโมงเต็มไม่ขาดไม่เกิน คือเวลาที่ใช้ในการแต่งหน้าทำผมแต่งตัว เธอถูกเสกให้แปลงร่างเป็นกุลสตรีไทยผู้งดงามราวกับนางฟ้านางสวรรค์ ตามคำชมของพี่แบงค์

“เอาละ เพอร์เฟคมากค่ะ สวยสมใจเจ้ น่องเพลงขา กรุณาเดินเยื้องย่างมันหน้าไปโชว์ให้คนทั้งโลกเห็นได้แล้ว” แบงค์กวาดสายตามองเพลงไพลินเพื่อไพนอลเซ็อย่างละเอียดราวกับเลนส์กล้องจุลทรรศน์

“อย่ายืนหยอหยนเป็นต่างอยแบบนั้น เซ็ดเซ็ดเร็ดเร็ดเข้าไว้ อย่างนั้น ต้องให้สง่าหน่อย เราเป็นสะใภ้สันติพงษ์นะจ๊ะ อย่าลืมห้อนี้”

เพลงไพลินนึกในใจ จริงของพี่แบงค์ เธอมันแค่ผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตาที่แสนธรรมดา แบบที่ว่ายืนอยู่กลางฝูงชนก็ไม่มีวันหาเจอ ยิ่งฐานะสภาพยิ่งไม่มีทางจะกล้าไปเทียบเคียงเธอบอกตัวเองตลอดว่าต้องพยายามสำรวมกิริยามารยาทเอาไว้ไม่ให้หลุดเป็นนางชินก้นคร้ว และทำเรื่องนี้ให้ดีที่สุดให้สมกับที่คุณปู่รักและเมตตา การแต่งงานครั้งนี้จะว่าไป ถ้าเธอไม่ยอมทำสัก

อย่างก็ไม่มีใครมาบังคับได้ แต่เธอสงสารคุณปู่ อยากให้ท่านมีความสุขในช่วงสุดท้ายของชีวิต โดยเฉพาะหลังจากได้ฟังเรื่องราวความรักของคุณชิวเนียบกับคุณปู่ ทั้งที่เธอไม่ใช่หลานสาวตัวจริง แต่ทำไมไม่รู้ มันเกิดสายใยความผูกพันกับเลิฟสตอรีเรื่องนี้ได้อย่างจริงจัง ที่คนอื่นไม่มีวันเข้าใจ แม้แต่หลานชายสุดหล่อของคุณปู่เอง... ว่าที่สามีของเธอ

“เหม่ออะไรจะหนู หิวมัย ตึมนมก่อน”

พี่แบงค์ยื่นนมกล่องเสียบหลอดให้เรียบร้อย จ่อถึงปาก

“อ้อ เพลง อย่าลืมเรื่องที่พี่สั่ง”

“เรื่องอะไรอ่า พี่แบงค์สั่งหลายเรื่องจนเพลงแทบจะจำได้ไม่หมด”

“แหม แหม ก็เรื่องใส่บาตรกับคุณมินนะสิ เธอต้องจับทัพพินมือเค้านะยะ เค้าจะได้ยอม เป็นทาสรักทาสหลง ยอมเราทุกอย่าง ไม่ดื้อ ไม่ชน ไม่ท้อ ไม่อื้อ”

หญิงสาวมั่นใจว่าทุกวันนี้แค่จะให้ทามินทร์ชายตามองเธอยังยาก เรื่องอยู่ในโอวาทเป็น ทาสรักนี้ลืมไปได้ แต่ว่าก็จะลองดู เผื่อได้ผล ไม่เสียหาย มีแต่ได้กับได้

หลังพิธีตักบาตร

เจ้าบ่าวเจ้าสาวถวายภัตตาหารเช้า หลังจากฉันเสร็จ พระสงฆ์ระดับพระชั้นผู้ใหญ่สวดให้ พรทั้งคู่ บรรยากาศเต็มไปด้วยความสุขชื่นมื่นของผู้มาร่วมงาน

พลโทพิทักษ์ สันติพงษ์เป็นประธานในพิธีหลังน้ำพระพุทธรมณต์ สวมมงคลและอวยพรให้คู่ บ่าวสาวครองรักและมีครอบครัวที่อบอุ่นด้วยน้ำตาคลอและเสียงสั่นเครือ ทำเอาทั้งสองหนุ่มสาว แหกกลืนน้ำตาไม่อยู่ รู้สึกดีใจที่ทำให้ท่านมีความสุข และต่างหวังว่าท่านจะมีสุขภาพที่แข็งแรงขึ้น ในเร็ววัน

คุณนายพรรณพิไล แม่ของเจ้าบ่าวร้องไห้ไปให้ศีลให้พรไปตอนหลังน้ำพระพุทธรมณต์ จากนั้นญาติผู้ใหญ่ทางฝั่งเจ้าบ่าวและแขกเหรื่อทยอยเข้ามารดน้ำอวยพรเป็นอันเสร็จพิธี

ทามินทร์ก็ลงพุงเจ้าสาวของเขาให้ลุกขึ้นยืนหลังจากที่นั่งนิ่งอยู่ท่าเดียวมานาน

“ค่อย ๆ ยืน เดี๋ยวไปนั่งพักผ่อนข้างกัน”

ช่วงบ่าย หลังจากแขกทั้งหลายร่วมรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ ต่างทยอยลากลับ เหลือแต่ญาติผู้ใหญ่ของเจ้าบ่าวที่อยู่ร่วมพิธีสำคัญคือการจดทะเบียนสมรส

เจ้าหน้าที่จากสำนักงานเขตเตรียมสมุดเล่มใหญ่มาวางออกตรงหน้าบ่าวสาว มีคุณปู่ คุณนายพรรณพิไลแม่เจ้าบ่าวและญาติผู้ใหญ่อีกสองสามท่านเป็นสักขีพยาน

เจ้าบ่าวมองหน้าปู่และแม่ ในใจรู้สึกกังวล เจ้าหน้าที่เขตชี้ให้ทามินทร์เซ็นชื่อลงตรงใต้ชื่อของเขา หลังจากทามินทร์เซ็นเสร็จ ถึงตาเจ้าสาว เพลงโพลินจับปากกาแน่น มือสั่นเล็กน้อยขณะเซ็นชื่อ พยายามบอกตัวเองว่า

แอ็กตั้ง... นี่คือนักตั้ง มันคือการแสดงฉากหนึ่งเท่านั้น หลังจากที่เธอบังเอิญเหลือบไปเห็นอาการลังเลของทามินทร์

เสียงปรบมือของทุกคนดังขึ้น หลังจากเสร็จสิ้นขั้นตอนการจดทะเบียนสมรส

ตอนนี้เธอคือ นางเพลงโพลิน สันติพงษ์ ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

“ดีใจด้วยนะจ๊ะ พี่ขอให้เพลงมีความสุข ต่อจากนี้คุณทามินทร์จะดูแลเพลงอย่างดีที่สุด พี่มั่นใจ” แบนด์ลุกขึ้นโอบไหล่เจ้าสาวที่ยังทำหน้าที่ไม่ถูก ไม่รู้จะดีใจหรือเสียใจหรือจะอารมณ์ประมาณไหนดี

“เชิญทุกคนไปพักผ่อนตามสะดวกครับ เดี่ยวเราต้องไปที่โรงแรม น่าจะอีกประมาณสามชั่วโมง” พุดจบเจ้าบ่าวเดินลืมหายไป ไม่แน่ใจว่าเขาลืมเจ้าสาวไปเลยหรือมีธุระด่วนอะไรต้องจัดการ

ออกจากห้องรับรอง เจ้าบ่าวหมาด ๆ ขึ้นห้องนอนทันที เหนื่อยเกินไปแล้ว เขาล้มตัวลงนอนแผ่บนเตียงนุ่มซึ่งถูกจัดไว้เป็นห้องหอส่งตัวคืนนี้ ในชีวิตเท่าที่จำได้ เขาไม่เคยต้องตื่นขึ้นมาเข้าขนาดนี้เลย ถ้าคุณแม่ไม่มาเคาะประตูเรียก อย่าหวังเลยว่าเขาจะลุก สารพัดสารพันพิธีรีตองคุณแม่จัดการเองทั้งหมด

ขอพักสักหน่อย นอนหลับตา ไม่วายภาพเจ้าสาวก้มละอของเขายังมาวนเวียนอยู่ในหัว วันนี้เธอดูสวยมาก ไม่คิดว่าชั่วข้ามคืนคนเราจะเปลี่ยนไปคู่นี้ ตอนนั่งใกล้เธอ เห็นแก้มบางใสเปลี่ยนเป็นสีแดงจัด แยกบางคนรดน้ำไปอวยพรไป อยากเห็นหลาน ขอให้มิลูกเต็มบ้าน หลานเต็มเมือง อยากจะหัวเราะ ไม่มีวันนั้นแน่ !

เฮ้อ ! ไม่รู้คุณปู่คิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาได้อย่างไร คุณแม่ก็พลอยเป็นไปกับคุณปู่อีกคน แค่อยากมีหลาน มีหลานเธอ บ้าปะวะ !!!!!

1

กลับเมืองไทยด่วน

สนามบินสุวรรณภูมิ

ภายในโถงผู้โดยสารขาเข้า ผู้คนพลุกพล่าน มีทั้งผู้โดยสารที่เดินทางมาถึงและคนที่มารอรับ บรรดาคนของบริษัททัวร์ โรงแรม ถือป้ายชื่อรอรับแขกของตัวเอง ยืนเรียงรายตรงช่องทางออก ทำให้บรรยากาศคึกคักแต่ก็น่าอัดอัดได้ในเวลาเดียวกัน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใส่แว่นกันแดดแอร์เมสสีดำสนิท สวมเสื้อยืดคอกกลมสีฟ้าหม่นที่ดูแสนจะธรรมดา กางเกงยีนส์สีซีดทรงหลวมตามสมัยนิยม รองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดตา กำลังเดินออกมา เขามองทางโน้นที่ทางนี้ที่เหมือนพยายามมองหาคนที่มารับ ช่างเขามีผู้ชายอีกคนขึ้นรถเข็นซึ่งมีกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบกับใบขนาดกลางอีกสองใบ

ผู้ชายคนแรกถอดแว่นกันแดดออกและดันขึ้นไปคาดไว้บนศีรษะ ประหนึ่งเป็นที่คาดเส้นผมที่ตกลงมาปกบริเวณหน้าผาก ชายหนุ่มคนนี้มีโครงหน้าหรือสมัยนี้เรียกกันว่าใบหน้าเป๊าะ โหนกแก้มสูง คิ้วเข้มได้รูป ดวงตาดำขลับ ไรหนวดเคราเขียวจางเริ่มปรากฏ อาจจะเกิดจากการเดินทางไกลหลายชั่วโมง เขายืนคุยกับผู้ชายที่มาด้วย บรรดาสาว ๆ ที่ยืนอยู่แถวนั้นพยายามสบตาและส่งยิ้มให้อย่างไม่พยายามเก็บอาการ

ไม่เกินห้านาที คนมารับซึ่งดูเหมือนจะเป็นคนขับรถ รีบกุญแจจูงมาขึ้นรถบรรทุกกระเป๋า สาว ๆ ที่ยืนมองเพลินรู้สึกเสียดายอาหารตาของพวกเธอที่กำลังเดินออกไปจากที่นั่น

“เจตน์ เจตน์”

เสียงเรียกของใครบางคนในกลุ่มพนักงานโรงแรมที่ยืนชูป้ายอยู่บริเวณนั้น และเป็นหนึ่งในคนที่มองชายหนุ่มตาเป็นมันจนเกือบจะเคลิ้ม ขณะที่คนขับรถเข็นกระเป๋าเดินนำไป คนที่มาด้วยกันที่ถูกเรียกว่าเจตน์ หันขวับมองตามเสียงเรียก

เจ้าของเสียงเป็นผู้ชายวัยไม่เกินสามสิบ รูปร่างสูงใหญ่ บึกบึน ในชุดสูทสีดำ

“เจตน์ จำเราได้ปะ แบงค์ไ้” ขณะเดียวกันก็รีบขอยเท้าเดินเข้าไปหาคนที่เขาเรียก ทำเสียงอ่อนเสียงหวาน ส่งสายตาเลยไปถึงหนุ่มสุดหล่อที่ยืนข้าง

คนชื่อเจตน์ชะงักนึกหนึ่งแล้วยิ้มกว้าง

“เฮ้ย ! แบนค์ไซม์ เออ... จำได้สิ ไม่ได้เจอกันนานเลยเพื่อน สวยขึ้นนะเนี่ย มาทำอะไร มารับใคร”

“ฉันท่านโรงแรม นี้มารับแขกวีไอพีของโรงแรม แหมโชคดีจังที่เจอเธอ ปกติไม่ใช่หน้าที่ ฉันทรอก พอดีเพื่อนฉันเค้าติดงานด่วน เลยมาแทน แหม... ไม่งั้นก็ไม่ได้เจอคุณเจตน์พิพัฒน์นะสิ เป็นไงกลับไปทยบอยมัยจะ ไม่เคยเจอกันเลย” พุดพลางส่งสายตาวานเลยไปถึงอีกหนุ่ม

“นี่นามบัตรเรา แล้วโทรมานะ พอดีวันนี้เรารีบวะ”

เจตน์พุดพลางส่งนามบัตรให้เพื่อนและรีบเดินตามคนขับรถออกไปขึ้นรถที่จอดรออยู่ ด้านหน้า

“จ๊ะ see youuuuuuu”

แบนค์เก็บนามบัตรเข้ากระเป๋ากางเกง กลับไปชูป้ายรอผู้โดยสารซึ่งน่าจะใกล้ออกมาแล้ว พวกเขาเดินทางเฟิร์สคลาสส่วนใหญ่ออกมาก่อน สิ่งเกต่ง่าย ๆ คือพวกเขาจะมีเจ้าหน้าที่ของสายการบินขึ้นกระเป๋าเดินทาง

ใครกันน้ำ... ที่มากับไอ้คุณเจตน์พิพัฒน์ หล่อโดดเด่นขนาดนั้น น่าจะเป็นเพื่อนที่เมื่องนอก อยากให้เพลงเห็นจัง จะได้ช่วยเซ่กว่าดีกรีความหล่อมากพอจะมาเป็นเพื่อนชายของเธอมัย

แบนค์รำพึงรำพันเพื่อเจ้อใจขณะหยิบนามบัตรขึ้นมาดู

James Yodpichitchai

Assistant to the Manager

Tamin Ranch Winery

Atlas Peak Road

Napa, CA 94558

Mobile : 707-699-5643

ไอ้โห ทำงานที่โรงงานทำไวน์ซะด้วย

สายตาดำจับจ้องผู้โดยสารที่เริ่มทยอยออกมา คอยดูว่าจะมีคนไหนเดินมาหาเมื่อมองเห็นป้ายชื่อตัวเองที่เขายื่นชูจนแขนแทบจะหักเป็นสองท่อน

หลังจากคนขับเก็บกระเป๋าทั้งหมดใส่ท้ายรถ และชายหนุ่มทั้งสองขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว รถเมอร์เซเดสเอสคลาสสีดำรุ่นล่าสุดค่อย ๆ ทะยานออกไป มุ่งสู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร

“ใครคือเจตน์วะ เขาทักคนผิตรีเปล่า”

“ชื่อผมเอง ก่อนย้ายไปเมกา ผมชื่อเจตน์... เจตน์พิพัฒน์ ที่โน่นเวลาฝรั่งมันออกเสียงแล้ว ฟังแปลก ก็เลยเปลี่ยนเป็นเจมส์ เปลี่ยนหนีบรรดาโจทก์ด้วย”

“อ้าวเธอ ไม่เคยรู้เลยนะ ตั้งแต่เจอกันนายก็เป็นเจมส์แล้ว ชื่อเพราะไม่เบาเนะ เจตน์พิพัฒน์”

“ก็คงเพราะมั้งครับ ผมก็ไม่แน่ใจ นี่แสดงว่าคุณไม่เคยดูใบประวัติผมที่ส่งให้ฝ่ายบุคคล”

“ถึงบ้าน นายรีบติดต่อเกรซนะ ให้เค้ารีเช็คว่าลูกค้าที่เมืองไทยจะนัดประชุมกันวันไหน ขอแบบคอนเฟิร์มเลย นายเตรียมเอกสารที่ต้องเซ็นด้วย ฉันทจะรีบจัดการให้เสร็จ ไม่รู้ว่าต้องอยู่เมืองไทยนานแค่ไหน ถ้าคุณปุ่อาการดีขึ้น เราควรรีบกลับ”

เขาตัดบท ในสมองมีแต่เรื่องงาน... งานและงาน

แต่ก็อาจจะมีเรื่องสาว ๆ แวบเข้ามาบ้าง บางครั้ง

“ครั้บบบบบ คุณมิน เจมส์จัดการเรียบริ้อย แนนอนครั้บ”

ทามินทร์อดยิ้มไม่ได้ เจมส์หรือเจตน์ หรือเจตน์พิพัฒน์คนนี้ เป็นรุ่นน้องสมัยเรียนที่ยูซีแอลเอในแคลิฟอร์เนีย เจมส์เป็นคนตลกเฮฮาร่าเริง เขาเลยไปแชนด์เอ้าท์ด้วยบ่อยจนสนิทกันมาเรื่อย เจมส์ไม่ต่อแอก บอกว่าอยากทำงานเก็บเงิน ส่วนตัวเขาหลังจากเรียนจบพีเอชดี ก็เริ่มจับธุรกิจเป็นตัวแทนส่งออกไวน์จากนาป่าซึ่งได้ชื่อว่าองุ่นที่ปลูกแถบนี้ให้รสชาติที่ดีที่สุด ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว จนในที่สุดกลายเป็นเจ้าของไร่องุ่นและผลิตไวน์เอง เลยชวนเจมส์มาทำงานกับเขาตั้งแต่นั้นมา เจมส์กลายเป็นทั้งรุ่นน้องลูกน้องและเพื่อน จะว่าไปเจมส์เป็นคนที่เขาไว้ใจมากที่สุดคนหนึ่ง

“เออ... ว่าแต่คุณปุ่ของคุณเรียกให้รีบกลับมาทำไม ท่านป่วยหนักมากเลยเธอครับ คราวก่อน เมื่อสามสี่ปีที่แล้วตอนเรามาไทย ท่านยังดูแข็งแรงอยู่เลย ผมยังชื่นชมว่าคุณปุ่ของคุณสามารถมาก เดินหลังตรงเป๊ะ คุยสนุกและใจดี”

คุณปุ่ของเจ้านายเป็นผู้ชายที่ดูดี ถึงแม้จะอายุมากแต่แข็งแรงเดินเร็ว ที่สำคัญท่านหล่อไม่แพ้หลานชายเลย เจ้านายเขาน่าจะได้ดีเอ็นเอความหล่อมาจากคุณปุ่นั่นเอง

“ยังไม่รู้เลย วันก่อนคุณแม่โทรมาบอกว่าคุณปุ่อยากเจอให้กลับมา คุณแม่ไม่ได้เล่ารายละเอียดอะไร บอกแต่ว่าคุณปุ่ไม่ค่อยสบาย หวังว่าท่านคงไม่เป็นอะไรมาก เสรีจากเยี่ยมคุณปุ่เราจะได้รับกลับ”

หลังจากเคลื่อนผ่านประตูรั้วอัลลอยด์สีทองอร่ามบานสูงใหญ่ รถยนต์คันยาวมาจอดสงบนิ่งหน้าตึกสีขาวสไตล์โมเดิร์นเนื้อที่ไม่ต่ำกว่าสองไร่ คนขับรีบวิ่งมาทางด้านหลังซ้ายเพื่อเปิดประตูให้คุณหนูของบ้านนี้ลงจากรถ สุภาพสตรีสูงวัยในชุดอยู่บ้านธรรมดา ๆ ที่มองยังไงก็ดูออกว่าราคา

ไม่ธรรมดา อายุต้นทศสิบแต่ยังคงความสวยทั้งใบหน้าและรูปร่าง ทำให้ดูเหมือนอ่อนวัยกว่าอายุจริงสักยี่สิบปี ยืนรออย่างกระวนกระวายอยู่ก่อนแล้ว สีหน้าสดชื่นขึ้นทันทีเมื่อเห็นลูกชายคนเดียวของเธอก้าวลงจากรถ

ทามินทร์พนมมือไหว้ก่อนตรงเข้าสวมกอดมารดา หอมแก้มซ้ายที่ขวาที่

“นี่แน่ะ หอมให้ชื่นใจ คิดถึงคุณแม่ที่สุด”

“แหม ปากหวานเหมือนเดิมนะจ๊ะมิน คิดถึงจริงก็คงมาหาแม่บ่อยกว่านี้”

“โอ้คุณแม่ งานมันยุ่งนี่ครับ เราเป็นเจ้าของกิจการ ไม่มีวันหยุด ไม่มีฮอลิเดย์”

“ยังไงก็หาเวลาพักบ้างนะลูก ผอมลงหรือเปล่าเนี่ย” เธอจับมือทั้งสองของลูกชาย กวาดสายตาสำรวจร่างสูงโปร่งตรงหน้า

“แต่ลูกแม่อีกยังหล่อที่สุดในโลกนะ สาว ๆ ที่โน่นคงจ้องกันตาเป็นมันสิท่า”

“โอ้ คุณแม่ก็พูดเกินจริงไปเยอะ ไม่มีใครเขามองมินหรอกครับ”

“แหม... คุณว่าเข้า แล้วเมื่อไรจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนสักที อายุจะสามสิบแล้วนะ แม่อยากอุ้มหลานเร็ว ๆ หรือว่า... มีอยู่แล้วแต่ไม่บอก”

“ไม่มีครับ มินจะเอาเวลาที่ไหนไปให้เค้าล่ะครับ เออ... แต่จะว่าไปก็มีคนที่เริ่มคุย ๆ ด้วยเหมือนกันนะครับ ถ้ามีข่าวดี มินจะรายงานคุณแม่เป็นคนแรกเลย”

“ฮ้า ! จริงหรือ แต่มินต้องดูดี ๆ นะจ๊ะ อย่าไปคิดว่าแหมผมผมทองมาเป็นลูกสะใภ้แม่เชียวนะ แม่ไม่ชอบ คุยกันไม่รู้เรื่อง อีกอย่างแม่เป็นห่วง สาวสมัยนี้ส่วนใหญ่คิดแต่จะจับผู้ชายรวย จะได้สบายไปทั้งชาติ นั่งกินนอนกินไม่ต้องทำงานให้เมีย”

“โอ้คุณแม่ มินรวยที่ไหนกัน แค่ออสบาย”

“แค่จอบตัวเครื่องบินเฟิร์สคลาสไม่ต้องดูราคา รวยแค่นั้นเองครับ” คนข้าง ๆ แทรกขึ้น ทำให้คุณนายพรรณพิไลหันไปมองและหัวเราะ

“อ้าว... แม่ก็มัวแต่เห่อลูก ยังไม่ได้ซักทายพ่อเจมส์เลย เป็นยังไง มาคราวนี้ดูเจียบไปเดินทางเหนื่อยสิท่า เดี่ยวแม่ให้เค้าจัดโต๊ะ กินข้าวกันเลยดีมั๊ย”

คุณนายพรรณพิไลหันไปซักทายเจมส์อย่างสนิทสนม เวลาทามินทร์กลับบ้านเมืองไทย เจมส์จะมาด้วยเสมอ บางครั้งแยกไปพักโรงแรม แต่ส่วนใหญ่จะพักอยู่ที่บ้านนี้ด้วยกัน

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ได้เจียบลง แต่ยังหาจังหวะที่จะพูดไม่ได้ ได้แต่อ้าปากปิดปากเป็นหุ่นกระบอกอยู่เนี่ยครับ”

เจมส์กล่าวติดตลก ยืนดูสองแม่ลูกซักทายกอดจูบกันอยู่สักพัก ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเจ้านายของเขาคือหัวใจของบ้านนี้อย่างแท้จริง คนในบ้านทุกคนนอบน้อมกับนายน้อยของพวกเขา นึกถึงตอน

อยู่ที่โน่น พวกเมตหรือคนที่ช่วยงานในไร่ก็มีความสุข แต่มันไม่ใช่ความนอบน้อม นี่คือเสน่ห์ของ คนไทยจริง ๆ

สองแม่ลูกเดินโอบเอวกันเข้าไปภายในบ้าน โดยมีเจมส์เดินตามไปติด ๆ

“คุณปู่เพิ่งทานข้าว ทานยาแล้วเลยหลับไป เมื่อกี้แม่แอบแง้มประตูยังไม่ตื่น ให้ท่าน พักผ่อนก่อน มินกับเจมส์ไปอาบน้ำอาบท่า แล้วลงมาทานอาหารกลางวันก่อนดีมั้ยจ๊ะ”

“คุณปู่ป่วยเป็นอะไรครับ ตอนโทรไปคุณแม่ยังไม่ได้ออกมินเลย เป็นมานานรึยัง อาการ เป็นยังไงบ้าง”

ทามินทร์ร้อนใจอยากรู้เรื่องอาการเจ็บป่วยของคุณปู่ที่เขารักที่สุด

“ไปอาบน้ำให้สบายตัวก่อน ลงมาแม่จะเล่าให้มินฟังเท่าที่แม่พอจะรู้จะ ร่ายละเอียด ต่าง ๆ พรุ่งนี้ลุงหมอฉัตรจะเข้ามาตรวจแต่เช้า มินค่อยถามท่าน โชคดีมากที่ลุงหมอเมตตามมาถึง บ้าน ไม่งั้นคุณปู่คือ ไม่ยอมไปโรงพยาบาล แม่ไม่กล้าบังคับท่าน แคนี่ท่านคงรำคาญแม่ที่คอย บังคับให้กินยาอะไรไม่รู้เยอะแยะไปหมดตามที่ลุงหมอจัดมาให้”

“ครับ” ทามินทร์พูดจบหันไปทางเจมส์

“เจมส์ นายพักห้องเดิม ที่จริงถ้าไม่มีพวกเรากลับมา ห้องนั้นก็ไม่เคยมีใครพักอยู่แล้ว”

เจมส์พยักหน้าแทนคำตอบ ทั้งสองหนุ่มเดินขึ้นไปชั้นสองและแยกย้ายกันเข้าห้องไปทำธุระ ส่วนตัว

คุณนายพรรณพิไลมองตามลูกชายก่อนเดินกลับมาที่โซฟา ทรวดตัวลงนั่งอย่างห่อเหี่ยว อาการของพ่อสามีเธอคราวนี้น่าจะหนัก ปกติท่านเป็นคนแข็งแรง เป็นชายชาติทหาร ถ้าไม่เจ็บหนักจริง ๆ ท่านไม่มีวันปริปากบอก การล้มหมอนนอนเสื่อครั้งนี้ทำให้เธอกังวลใจมาก

พ่อของทามินทร์จากไปตั้งแต่เขายังเล็ก คุณปู่เป็นคนที่คุณแม่มาอย่างดี ตอนเด็กส่งให้ เรียนที่โรงเรียนวชิราวุธ เป็นโรงเรียนประจำชายล้วน จะได้กลับบ้านเย็นวันศุกร์และคุณปู่จะไป ส่งกลับเข้าโรงเรียนตอนเย็นวันอาทิตย์ หลังจากจบมอดัน ท่านตั้งใจส่งหลานชายคนเดียวไปเรียน โรงเรียนประจำชายล้วนที่อังกฤษ ท่านให้เหตุผลว่าต่อไปหลานจะได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่ออป ของโลก จะได้เก่ง เข้มแข็ง ดูแลตัวเองและแม่ได้เมื่อท่านไม่อยู่แล้ว เธอจะบอกลูกยังไงดี เพิ่งลง เครื่องมาก็ต้องมาเจอข่าวร้ายที่อาจไม่มีทางแก้ไขหรือช่วยอะไรได้เลย ได้แต่หวังว่าท่านจะผ่านพ้น ความเจ็บป่วยครั้งนี้ไปได้ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของคนในบ้านนี้ไปอีกนานแสนนาน

โรมแรมหรู 5 ดาว ย่านสาทร

ภายในห้องอาหารพนักงาน

พนักงานของโรงแรมหญิงชายนั่งทานอาหารกันเป็นกลุ่ม เสียงคุยกันดังแช่ด เสียงดังจากมุมหนึ่งของห้องอาหาร จะว่าเป็นเสียงผู้ชายก็อาจไม่ถูกนัก เพราะเป็นเสียงที่พยายามพูดให้เป็นผู้หญิง เน้นและลากเสียงบางคำ เจ้าของเสียงเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ตัดผมสั้นเกรียน

ส่วนจริตจะก้าน ขอบอกว่าไม่เบาเลยทีเดียว ขณะที่เล่ามีการจิบปากจิบคอ ผู้ฟังทั้งหลายนั่งอ้าปากฟังอย่างใจจดใจจ่อ หัวข้อเรื่องวันนี้คือเรื่องที่นางไปเจอเพื่อนเก่าที่สนามบิน อันที่จริงประเด็นหลักคือพธำเพื่อแต่เรื่องคนที่ยื่นข้างเพื่อนเก่ามากกว่า

“แหม... ฉันอยากให้เธอเห็นผู้ชายคนนั้น เกิดจากท้องพ่อท้องแม่เพียงเคยเจอ ผู้ชายอะไรหล่อ สูง แบนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า ดูเป็นผู้ดีผู้ดี”

“โห... หล่อขนาดนั้นเชียว พี่แบงค์นี่เห็นคนหล่อไม่ได้เลยนะ” เสียงพนักงานหญิงหนึ่งในนั้นพูดแทรกขึ้น

“อ้อ... แนนอนจะ สายตาเหยี่ยวพิฆาตเหยื่อแบบฉันมองใครไม่เคยพลาด หล่อก็บอกหล่อนะเธอ แต่คนนี่คือแบบว่าพระเจ้าประทานลงมาเลยเธอ”

“จริงหรือ ไม่นอนใช่มีพี่แบงค์ แหม... ชักอยากเห็นสุดหล่อของพี่แบงค์แล้ว”

“หล่อจริง ๆ เลอเลิศ ละมุนนุ่มฟูสุด ๆ อีพวกพระเอกซีรีส์เกาหลีที่พวกเธอหลงใหลอะ ชิดซ้ายเลยจ้า คือชื่อนี้เนี่ยนะ สูงร้อยแปดสิบห้าอ้วนจะ ไม่มีต่ำกว่านี้แนนอน ผิวสีแทนๆ หน้อยเบสเดิมน่าจะขาวแหละ คงไปตีกิ่งตีกิ่งออบตากแดด เลยออกจะแดง ๆ โดยเฉพาะโหนกแก้มสูง มีสีแดงเรื่อ ปากสวย คิ้วเข้ม ตาคมกริบ กลับมานี่ฉันต้องเข้าห้องพยาบาลก่อนเลย”

“อ้าว เป็นไร เจ้มองเพลินเลยสะดุดล้มหรือ” เพื่อนร่วมวงพาชื่อถาม

“แหม หนูจำ ไม่เกิดมุกเจ้เลย คือตาคมจนบาดหัวใจไป”

เสียงหัวเราะดังครืน คนเล่านี้ก็ขึ้นได้ ตะโพรศัพทดูเวลา ใกล้เวลากลับเข้าทำงานแล้ว

“ไปก่อนนะจ๊ะสาว ๆ เดี่ยวโดนเจ้านายกินหัว พักนี้หัวหน้าหงุดหงิดสงสัยทะเลาะกับผิวเอาไว้เง้เง้กับเค้าแจกการ์ดแต่งงานเมื่อไร ค่อยไปดูให้พบกับสองตานะจ๊ะว่าหล่อขึ้นเทพขนาดไหน” พูดจบเดินนวยนาดทิ้งสะโพกออกไปจากห้องอาหาร ปล่อยให้บรรดาพนักงานสาว ๆ หัวเราะกันคึกคักตามหลัง

เสียงมือถือในกระเป๋าแก๊งดัง แบงค์รีบหยิบขึ้นมากดรับ กลัวว่าจะเป็นเจ้านายโทรตามนี่ก็เลขไปเกือบสิบห้าแล้ว แต่เมื่อมองดูที่จอเห็นชื่อคนโทรเข้ามาก็ถอนใจโล่งอก

“ฮัลโหล ยุงอยู่หรือเปล่า เจ้โทรหาตั้งหลายรอบ มีเรื่องจะเม้าท์”

2

ไดอารีบันทึกรักสุดหัวใจ

แสงตะวันยามสายสะท้อนภาพสนามหญ้าเขียวขจีตัดเรียบและต้นไม้ใหญ่อายุหลายสิบปี ทั้งต้นพิกุล ต้นปีบ มะฮอกกานีแผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงา เป็นที่พักอาศัยของนกหลายสายพันธุ์ นก กางเขนบินไปมาระหว่างกิ่งไม้

ชายสูงวัยเหม่อมองผ่านหน้าต่างกระจกบานใหญ่หน้าโต๊ะทำงานในห้องนอน สายลมพัด ใบไม้ปลิวสะบัด ดอกปีบสีขาวร่วงพริ้ว ดอกไม้หอมที่เธอรักกระจายพราวบนพื้นหญ้า เขามองเห็น สาวน้อยคนหนึ่งก้มลงเก็บดอกปีบบนพื้นรวบไว้ในกำมือเล็ก

“ฝากถือด้วยค่ะ ฉันอยากได้อีก” รอยยิ้มสดใสน่ารัก ดวงตาดำขลับสุกสกาเหมือนดาวเหนือ คือหนึ่งในหลายรอยหลายพันอย่างที่ติดตรึงอยู่ในความทรงจำ...

ไม่ลืมเลือน

สมุดไดอารีสีขาวที่วางอยู่บนโต๊ะรับใช้เขามานานกว่าก่อนชีวิต หน้าปกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลืองซีดจาง กระจกข้างในที่เจ้าของใช้บันทึกเรื่องราวมาตลอดหลายสิบปีก็เช่นกัน

เขาหยิบแว่นสายตาขึ้นมาสวม

เปิดที่หน้าแรก... อีกครั้ง

วันที่ ๒๕ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๑๑

วันนี้ฉันกลับบ้านเร็วเป็นพิเศษ หลังจากอาบน้ำอาบท่า แต่งตัวเสร็จ รีบออกไปที่ร้าน โขห่วยของอากวง ระหว่างเดินก็คิดไปด้วยว่าวันนี้จะซื้ออะไรดี ที่จริงจะว่าไป ฉันไปซื้อของร้านนี้ เกือบทุกวันที่ไม่มีการใดหลังเลิกงาน หาเหตุซื้อของโน่นนี่ แต่วันนี้ระหว่างทางที่ไป ยังคิดไม่ออกว่าจะเอาอะไรกลับบ้าน อันที่จริง สาเหตุที่เวียนมาร้านอากวงก็เพราะผู้หญิงคนหนึ่งที่นี่...

ชีวนัย ลูกสาวคนเล็กของอากวง อายุเธอน่าจะราวสิบห้าสิบหกเห็นจะได้ หน้าตาจิ้มลิ้ม น่ารัก ปากคอด คิ้วคาง ดวงมไปหมด ผิวขาวราวหยวกกล้วย ผมตรงยาวดำเป็นมันขลับ รูปร่างออร่า อ่อนแอ้นของเธอทำให้ฉันเก็บเอาไปฝันว่า ได้ครอบครองเป็นเจ้าของเรือนร่างนั้น แม่ชีวนัยอายุน้อยกว่าฉันหลายปี เธอเองคงรับรู้ได้ว่าฉันชอบเธอ เพราะสายตาที่มองมา ถ้าไม่ได้เข้าข้างตัวเอง

จนเกินไป แม่ชีวเน้ยคงมีใจให้ฉันบ้างไม่มากก็น้อย เธอดูท่าทางเป็นคนฉลาดเฉลียวเอาการ วันนี้ฉันซื้อยากันยุงกลับบ้าน เธอคงขำฉัน เพราะรู้ว่าซื้อแทบจะทุกอย่างแล้วไม่เว้นแม้กระทั่งยากันยุง แต่บังเอิญฉันนึกขึ้นได้ คุณแม่บ่นว่าหมูนีที่บ้านยุ่งๆ เอาเป็นว่าไม่เปล่าประโยชน์เสียทีเดียว

เขาพลิกอ่านที่ละหน้าอย่างตั้งใจ ไม่อยากให้พลาดแม้เพียงตัวอักษรเดียว

วันที่ ๑๒ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๑

วันนี้เรา หมายถึงฉันและแม่ชีวเน้ย รู้จักกันมาครบเจ็ดเดือนพอดี ในตอนแรกแม่ชีวเน้ยป่วยเปื่อย ไม่ยอมรับไมตรี และคอยหลบหลีกไม่ออกมาขายของ แต่ภายหลังเห็นที่จะทนลูกตื้อของ ฉันไม่ไหว จึงยอมคุยด้วย แรก ๆ ก็เจอกันที่ร้าน ตอนหลังเราสองคนนัดเจอกันข้างนอก แนนอนขายชาติทหารอย่างฉันต้องเข้าตามตรอกออกตามประตูอยู่แล้ว อากวงดูจะชอบฉันอยู่เหมือนกัน แกบอกว่าจะชอบที่ฉันถือคติว่าต่อเท่านั้นที่ครองโลก ถึงตอนนี้ แกเลยยอมปล่อยลูกสาวให้ออกไปข้างนอกกับฉัน โดยกำชับให้รีบพากลับมาส่ง อย่าเถลไถลเป็นอันขาด

วันนี้เรานัดกันไปเที่ยวงานวัดช่องลม ฉันไปรับแม่ชีวเน้ยและชวนกันเดินไปที่วัด ระยะทางไกลโขอยู่ แต่เราไม่ได้รู้สึกเมื่อยเลยสักนิด ตรงกันข้าม ฉันรู้สึกอยากให้หนทางเดินมันยาวไปเรื่อยๆ แม่ชีวเน้ยชวนฉันคุยไปตลอดทาง พูดถึงแม่ชีวเน้ย ถึงแม้ว่าจะจะเป็นลูกจิ้น แต่ทว่ากิริยามารยาทเธอดูเรียบร้อย ฉันดีใจในข้อนี้ เพราะคุณแม่ไม่ชอบผู้หญิงกระโดดกระเดก กำลังคิดว่าสักวันจะพาแม่ชีวเน้ยไปกราบคุณแม่ และหวังว่าความรักของเราทั้งสองคงไม่มีอุปสรรค...

เขาเงยหน้าขึ้น สายตาเหม่อลอยไปข้างนอก ถอนหายใจเบาๆ

“ก๊อก ก๊อก”

เสียงเคาะประตูห้อง ชายชราเก็บไดอารี่ใส่ลิ้นชักพร้อมเอ่ยปากอนุญาต

“เข้ามาสิ”

คนที่เดินเรียงแถวเข้ามาคนแรกคือคุณนายพรรณพิไลลูกสะใภ้ ตามมาด้วยชายหนุ่มตัวสูงอีกสองคน

“อ้าว แม่พรรณ พาใครมาละเนี่ย เชิญ เชิญ” รีบหยิบแว่นตาขึ้นมาใส่ เพื่อจะได้เห็นหน้าแขกผู้มาเยือนถึงห้อง

ทามินทร์เดินเข้าไปหาคุณปู่ ทრุดตัวลงนั่งข้างเก้าอี้ กราบลงที่ตัก

“อ้าว มินเองหรือนี่ มาตั้งแต่เมื่อไร”